

[Drachmann.]

klage sig, saa gaar jo alt udmærket, og saa kan jeg egentlig heller ikke forstaa, hvorfor man er pinlig berørt af Stillingen. Det er nøjagtig det samme, som naar det ærede Medlem Hr. Himmelstrup omtaler Venstres Skræk for Protektionismen, som har hærget Europa. Ja, jeg forstaaer slet ikke denne Skræk, for ifølge Venstres almindelige Teori bæres Tolden af Forbrugerne, og den kan altsaa umulig berøre Danmark eller senere Danmark, og naar man har den Opfattelse, synes jeg oprigtig talt, at man ikke behøver at deltage i hele dette internationale Maskineri og heller ikke at stille sig saa forfærdelig forarget og forurettet an.

Endvidere vil jeg gerne sige til den højtærede Udenrigsminister, der udtalte, at jeg ønskede en Toldkrig med Tyskland, eller at han i alt Fald ikke ønskede det — saadan tror jeg, Udtalelsen kom —, at jeg har allerede paapeget, at de Bindinger, man her sælger for ingenting, vilde have været uhyre værdifulde i vort specielle Forhold til Tyskland. Det er jo noget, som den højtærede Minister og alle, der er inde i denne Sag, ved, at der i denne Binding, navnlig hvis vi ikke herfra alt for ofte erklærer, at vi aldrig vil forhøje Toldsatserne, ligger uhyre værdifulde Bytteobjekter, og det er det, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup har sigtet til i Traktatkommissionen. Nu fortryder han det, men nu er det for sent, der staaer skrevet, at dette er velegnede Bytteobjekter. Det er rigtigt, for en Gangs Skyld har det ærede Medlem virkelig Ret, naar han i Betænkningen paapeger dette. Disse Bindinger er umaadelig værdifulde, eller rettere sagt, burde være umaadelig værdifulde for os. Det er dem, man nu vil kvittere med et Pennestrøg, og det er heroverfor, jeg har fuld Ret til at sige, at det, vi opnaar til Gengæld, er ikke af saa stor Værdi, at vi bør sælge hele Bindingen af samtlige danske Beskyttelsestoldsatser, der netop er saa værdifulde for Udlandet, fordi disse danske Vægttoldsatser fra 1908 er saa lave.

Jeg skal ikke i Dag sige mere, men være tilfreds med Ministerens Tilsagn om Forhandling i det Udvalg, som nu kommer. Der kan vist passende den videre Diskussion foregaa.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg tror kun, der er Grund til i Anledning af det ærede Medlems Udtalelser at understrege, at overfor de toldpolitiske Foranstaltninger, Tyskland har truffet som Følge af ganske særegne Forhold indenfor dets Landbrug, vil man ikke kunne regne med i den nuværende

Situation, at den ene og den anden Art af Løfter fra dansk Side om Binding af den ene og den anden Art vil kunne gøre nogen Virkning.

Jeg ser stadig ikke, at der for Danmark tabes noget ved at deltage i denne Konvention. Det, der synes at foresvæve ærede Modstandere, er en Førestilling om, at vi kunde foretage en Række Forhøjelser af vore Satser; thi det er det eneste, vi afskærer os fra. Men er der noget Menneske, der egentlig regner med, at man med de nuværende Anskuelser og de nuværende politiske Forhold i Danmark før 1. April 1931 kommer til at gaa ind i en Toldbeskyttelsespolitik? Det er jo muligt, at Vilkaar og Kræfter forandres siden, men før den Dato tror jeg i hvert Fald ikke, at det ærede Medlem kan gøre sig nogen Forhaabning om, at det skulde ske.

Det ærede Medlem understregede min Bemærkning om, at Danmark hørte til Landene med den bedste økonomiske Stilling, og sagde, at naar det var Tilfældet, saa kunde vi jo være tilfredse. Ja, jeg ved ikke, om det er helt tilfredsstillende. Til den Gruppe af Lande, der har den bedste økonomiske Stilling i Europa, hører utvivlsomt Danmark. Der kan ikke være nogen Tvivl om for nogen, der sammenligner de europæiske Staters økonomiske Vilkaar for Tiden, at vi hører til mellem dem, der har det bedst, men dette udelukker ikke, at den almindelige vanskelige økonomiske Tilstand i Europa, den almindelige faretruende Tilstand ogsaa vil komme til, hvis man fortsætter den nuværende Toldpolitik i de europæiske Lande, i høj Grad at skade Danmark. Selv om vi altsaa bevarer en gunstigere Stilling end saa mange andre europæiske Lande, drages vi dog mere eller mindre med i den fælles Tilbagegang, og netop derfor er de Bestræbelser, som andre Lande nu med Energi tager Del i, af afgørende Betydning for os, selv om baade vi og de andre maa erkende, at Vejen fremad er meget vanskelig, og at det vil vare en rum Tid, før den er vandret blot nogenlunde til Ende.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Forslagets Overgang til anden (sidste) Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Hans Rasmussen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Forslaget til Rigsdagsbeslutning henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.